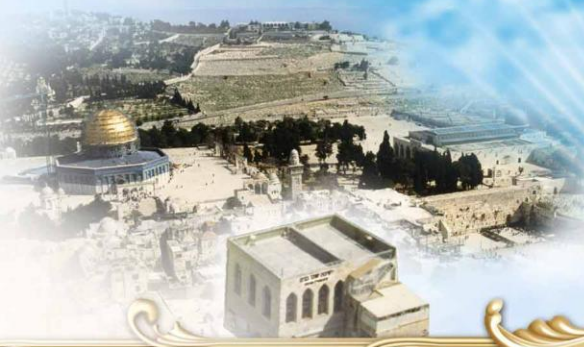
בס"ד

שובו בנים

מוסדות ברסלב שובו בנים – נחמת ציון
בנשיאות הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

גליון 202
פרשת חיי שרה
כ"ו חשון תשפ"ז

דברות קודש
מאת מורינו הרב שליט"א

לצאת לשדה להתבודד

"וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה" בראשית כ"ד, ס"ג

רבינו אומר: "וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה (בראשית כד, סג) – שתפילתו הייתה עם סיוע וכח השדה, שכל עשבי השדה נתנו כח וסיוע בתפילתו... וזה 'יבול' ראשי תיבות 'ויצא יצחק לשוח בשדה' – שכל יבול השדה התפללו עמו" (יא' תנינא).

צריך לצאת לשדה בכל יום! ללכת בין אילנות ועשבים, להתבודד ולהרבות בשיחה בינו לבין קונו, לספר את כל אשר עם לבבו. "ויצא יצחק לשוח בשדה" – כשיצחק יצא לשדה, כל השדה שר וניגן איתו.

שירת העשבים

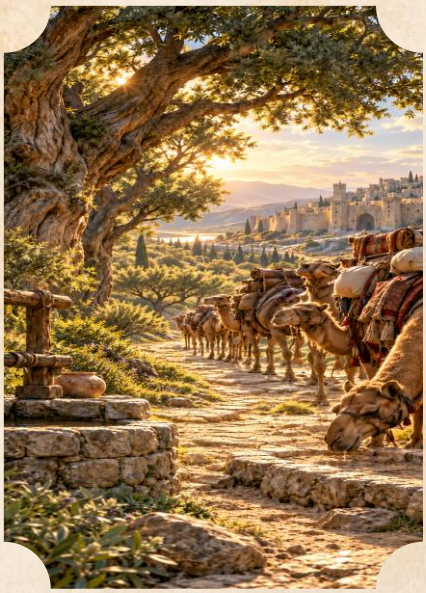
כשהרב"ה היה בשדה הוא אמר את התורה הזאת. הרב"ה היה אז חולה במחלת השחפת, הוא יצא לשאוף אוויר בשדה. הוא היה כל יום יוצא לשדה, הולך עם התלמידים שלו, וכשהיו בשדה הרב"ה אמר: כמה זה טוב כשהולכים לשדה, כמה זה טוב! רואים את כל העשבים איך שהם מתפללים, איך שהם שרים, שומעים את שירת העשבים.

שאדם הולך להתבודד בשדה, מתפלל בשדה, אז כל העשבים מתפללים איתו יחד. העשבים האלה עוזרים לו להתפלל, נותנים לו כח בתפילה, העשבים עוזרים להעלות את התפילה, התפילה יותר מתקבלת, וכמה שהוא סמוך לעשבים ולאילנות – התפילה יותר מתקבלת.

למה לא להתבודד בבית?

אנשים שואלים: בשביל מה לצאת לשדה? מה לא טוב להתבודד בבית?

אם אתה תתבודד בבית, אתה תגיע גם למטבח! אתה תאכל עוד פלאפל, עוד פיצה, תשתה עוד קולה. תצא לשדה!! תראה את העשבים, תראה את האילנות – אתה בכלל לא תרצה לאכול! אתה תרגיש כזה חיות, אתה תקבל נשמה חדשה, בכלל לא תרצה לאכול כלום. אתה תהיה בשדה – יפתח לך הכל, אתה תנשום אוויר צח. כשאתה נמצא בבית, אתה נושם את הריח של הגז, אפילו שהגז סגור! זה לבד מביא את כל המחלות.

כל הבריאה משודרת לה'

וזה שכתוב "והאדמה לא תתן את יבולה" – מה פירוש הקללה הזאת? הפירוש הוא שלא תוכלו להגיע לשדות! כשתלכו לשדות – לא יהיה יבול! לא יהיה עשבים, השדות יהיו צחיחים, לא יהיו עלים על העצים, לא יהיו עשבים על הארץ.

זו הקללה הכי גדולה שיכולה להיות, כי העונש הכי גדול שיש זה שאדם לא יוצא לשדה.

אין עונש יותר גדול מזה שהוא לא יכול לצאת לשדה, שהוא לא יכול להתבודד בשדה. רבינו אמר: צריך ללכת לשדות, פשוט ללכת לשדה! להתבודד, לשיר לה'. צריך כל יום ללכת לשדה, אסור שיהיה יום שלא יוצאים לשדה. שאתה הולך בשדה, מתבודד, מדבר עם ה' – אתה בתוך שם ה', אתה נכלל בקדוש ברוך הוא! כל העלים שרים, כל הפרחים שרים, כולם שרים לה'! כל הבריאה משודרת לה', מראים לך שכל העולם זה ניגונים לה', זה שירים לה'.

תלך לשדה!! תשמע איך שכולם שרים לה', תשיר איתם ביחד, תשיר "בך רבינו נגילה...", תתחיל לשיר לה' שירים. אתה יוצא לשדה – תשמע את השירים והניגונים של השדה. אתה כל היום כלוא בביתך! בזה לבד אתה נהיה חולה.

אומר רבי נתן בלקוטי תפילות (יא' חלק ב'): "לך דודי נצא השדה נלינה בכפרים... רבונו של עולם, זכני להרבות בהתבודדות תמיד, ואזכה להיות רגיל לצאת בכל יום לשדה בין אילנות ועשבים וכל שיח השדה".

שאדם הולך בשדה, נמשכים לו כל הרפואות שבעולם, כי כל הרפואות הם ע"י העשבים. כל עשב ועשב מקבל כח מהמזל המיוחד שלו, כל עשב ועשב יש לו מלאך משלו, יש לו ניגון משלו. כל החיים של האדם זה רק חיים של ניגון, אדם בא לעולם כדי לשמוע את הניגונים הנפלאים. העולם נברא ע"י ניגון! ה' ברא את כל העולמות, את כל ההיכלות, את כל הספירות ע"י ניגון. ברגע שאנחנו מתבודדים, מנגנים ושרים – אנחנו בוראים עולמות חדשים וספירות חדשות, בוראים רפואות, ממשיכים את כל הרפואות שבעולם.

וזה שאומר רבינו הקדוש: ברגע שאדם הולך בשדה, בין העשבים, בין האילנות, הוא יכול להמשיך את כל הרפואות, את כל הישועות. אפילו שהוא לא אוכל את העשבים, אפילו שהוא לא שותה אותם, אפילו שהוא לא מריח אותם – עצם ההליכה בין מאות ואלפי עשבים ממשיכה לך את כל כוחות העשבים. אם הוא ילך לשדות, לעולם הוא לא יהיה חולה, כי כוחות העשבים ימשכו אליו ממילא, כי לעשבים יש את כל הרפואות שבעולם.

אין כאן חידוש – זו דרך האבות

רבינו בכלל לא בא לחדש שום דבר, אין פה שום סוד או פטנט! תעשו מה שאני עשיתי – גם אתם תהיו כמוני! אני לא באתי לחדש שום דבר ביהדות, זו אותה הדרך שהלכו בה אברהם, יצחק ויעקב וכל הצדיקים. גם משה רבינו עשה התבודדות! ככה הוא נהיה משה רבינו! הוא ודאי לא אכל עוגות או שתה כוס מיץ, הוא הסתובב במדבריות, וככה נהיה משה רבינו. הרב"ה היה נשמה מיוחדת.

הוא גילה את הדרך שצריך ללכת לשדות, למדבריות, הוא גילה שצריך לעבוד את ה' בפשיטות ובתמימות. אף צדיק כמעט לא זכה להתוות את הדרך הזאת לאחרים. אפילו שרבינו אומר שכל הצדיקים עשו את אותו הדבר – כולם הלכו ליערות, כולם הלכו לשדות, כולם! בלי יוצא מן הכלל (כמובא בתורה ק' תנינא: "והיה מזכיר כמה וכמה צדיקים מפורסמים אמיתיים, ואמר, שכולם לא באו למדרגתם כי אם ע"י התבודדות") – אבל להתוות את הדרך הזאת לאחרים, זה הגדולה של רבינו! לגלות שזה דרך ששייכת לכל יהודי ויהודי, מהפחות שבפחותים עד הגדול שבגדולים, ובלי זה אי אפשר להיות איש כשר באמת. זו הגדולה של רבינו.

חייבים לצאת לשדה

אם אדם לא יוצא לשדות, ליערות, להרים, אם הוא לא צועק לה', אם הוא לא שר לה' – לא יעזור לו שום דבר! אפילו יהיה נקרא חסיד ברסלב מאה שנה – לא יעזור לו שום דבר, הוא לא ינצל מיצר הרע. הוא חייב לצאת לשדה, ובהתבודדות ממתיקים את כל הגזרות על עם ישראל.

ברסלב שובו בנים
קול אלש
037.148.148

סיפור לפרשה

דרך של צדיקים

"אֲשֶׁר הִנְחַנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת" בראשית כ"ד, מ"ח

רבי אלעזר מנדל קוסטנטינר נולד בצפת. אביו, מחסידי לעלוב, קרא לו על שם הרה"ק רבי אלעזר מנדל מלעלוב זי"ע. כשהיה בן שנה בלבד נפטרה אמו, והפעוט נשלח לירושלים, לבית היתומים דיסקין. כשגדל, חיפש צדיקים ועובדי ה' להידבק בהם. עוד בצעירותו פגש את החסיד המופלא רבי אפרים"ל מפשעדבוז', נין ונכד להרה"ק רבי דוד"ל מלעלוב זי"ע.

רבי אפרים"ל קירב אותו, ובדבריו הנעימים הטעים אותו מאורו של רבינו הקדוש. מאז עבד את ה' בתמימות יחד עם חבורת חסידי ברסלב בעיר העתיקה, ובהם רבי שמואל שפירא ורבי הירש לייב ליפל.

הפשיטות והתמימות הדריכו אותו בכל דרכיו. מיד בסיום השיעור בליקוטי מוהר"ן היה מתיישב עם ליקוטי תפילות ואומר את התפילה שעל אותה תורה, וכך קיים מיד את עצת רבינו לעשות מתורות תפילות.

יראת שמים טהורה ואהבת מצוות ניכרו בכל תנועה שלו. הוא נזהר שלא להביט מחוץ לד' אמותיו. על כבוד המאכלים הקפיד מאוד, ופעמים רבות ראו אותו אוסף פירורים מהרצפה כדי שלא יתבזו.

הוא אהב את העבודות הפשוטות, כמו אמירת תהילים. כדי לזכות לענות אמן החזיק תמיד אצלו מיני מזונות ושהכל. כל מי שבא אליו, אפילו ילד קטן, קיבל מיד משהו לברך עליו, ורבי אלעזר מנדל נתן לו להרגיש כאילו הוא זה שעושה לו טובה גדולה.

כל ימיו השתוקק להשתטח על ציון רבינו. בזקנותו, כשכבר לא היה לו כוח, זכה לנסוע במסירות נפש לראש השנה באומן שלוש שנים ברציפות. הדבר התאפשר בזכות כמה אברכים צעירים מאנ"ש שרצו לזכות אותו בכך.

באחת הנסיעות התאכסנו במלון רוסי. בשעת השינה ראו אותו יושב על המיטה ואינו הולך לישון. שאלו אותו למה, והוא ענה: "אין כאן כלי לנטילת ידיים של הבוקר, איך אפשר לישון כך?" הוא לא עצם עין עד שהביאו כלי עם מים והעמידו אותו ליד מיטתו.

אברך ששימש אותו בבית האבות סיפר: "באתי להציע לו לנסוע לאומן, ומצאתי אותו בדיוק נוטל ידיים לסעודה. חיכיתי בצד. הוא נטל במתינות, הגביה את ידיו ובירך בשלווה, ניגב, הכין מעט מלח, חתך מהפת ובירך המוציא בנעגוע ובאהבה. אחר כך טבל את הפרוסה שלוש פעמים במלח, ומיד אחרי הכזית הראשון התחיל לומר את כל סדר 'תיקון סעודה'."

"במקום לדבר איתו על הנסיעה", סיים האברך, "פרצתי בבכי. זקן חלש כל כך, ונוטל ידיים ביישוב דעת כזה ובדקדוק כזה בכל ההלכות. איפה רואים דבר כזה אפילו אצל אברכים צעירים ובריאים? זה רק מכוחו של רבינו הקדוש, שאמר שאת אנשיו הוא מוליך בדרך של צדיקים."

שו"ת לשולחן שבת

שאלות מהחיים

שכידות, נרות שבת ומקלות ריח

שאלה: לאחרונה נפוץ במקומות מסוימים, שאחד המעוניין להשקיע בנדל"ן קונה דירה גדולה, ומחלקה לשלושה יחידות קטנות.

ומשכירם לשלושה אנשים נפרדים, ולפעמים השוכרים הם נכרים. והרי קי"ל (יו"ד, סי' קנא, סע' ט) דאסור להשכיר לג' עכו"ם ביחד בשכונת היהודים.

תשובה: והנה דירה מחולקת נחשבת לדירה אחת גדולה, ויש לעיין: אם כוונת השו"ע דוקא שאסור להשכיר לג' נכרים בשלושה בתים נפרדים, או אסור אף לג' נכרים בבית אחד?

תשובה: להלכה יש להקל בזה, להשכיר בית אחד לג' נכרים, דסמכינן על דעת רוב הראשונים והפוסקים, דלא הזהירו אלא שכירות ג' בתים נפרדים לשלשה נכרים.

אמנם, מכיון דבעצם שכירות דירה לגוי בארץ ישראל נילאו הפוסקים בזה טובא,

ובאהל מועד (שער או"ח, דרך י) מביא בשם הרמב"ן דבעל נפש לא ישכיר בית לגוי אף בחו"ל, לכן, בצירוף דעות הפוסקים הסוברים דאף לג' נכרים בבית אחד אסור להשכיר.

ואין להשכיר להם אף שלא לצורך דירה אלא לאוצר וכדומה, לכן י"ל כי המחמיר בזה תבוא עליו ברכה.

שאלה: ממתי ראוי שבת אשכנז תדליק נרות שבת, והאם מברכת שהחיינו בהדלקה הראשונה?

תשובה: מרן הגרי"ש אלישיב אמר: המנהג שכלה מתחילה להדליק כבר מיד לאחר אירוסיה.

נחלקו הפוסקים (מובא בביאור הלכה כב, א) האם המקיים מצוה בפעם הראשונה בחייו מברך שהחיינו, ועל כן, אם לא מדליקה בפמוט חדש ובעל ערך המחייב ברכת שהחיינו לעצמו, לא תברך על קיום המצוה בפעם הראשונה, אלא תפטור הברכה בחיוב

שאלה: בקבוק עם מי ריח, ובתוכו מקלות דקים שדרכם מופץ הריח – האם מותר להפוך את המקלות בשבת, שעי"ז יהיה ריח חזק יותר בחדר?

תשובה: היות שרק החלק התחתון של המקלות נמצא בתוך מי הריח, וכשמחליפים אותם נמצא שהחלק התחתון (שהיה עליון) יספוג עכשיו את מי הריח, והרי זה מוליד ריח, שאסור ליתן ריח על כלי או בגד (שהוא דומה לעשיית דבר חדש וקרוב למלאכה, כמבואר במשנ"ב ס' תקי"א ס"ק כ"ז, או משום שנחשב כתיקון כלי, כמבואר בס' תרנ"ח ס"ק ז').

אבל לטלטל את הבקבוק עם המקלות כמו שהוא – מותר.

נקודת אור

לרפואת: מודינו הרב אליעזר בן עטיא שליט"א • הרב שמשון בן אסתר שליט"א • הרב אליהו נחמן בן סרח מרים גיטל שליט"א
לע"נ: הרב משה בן מרדכי צענעי זצ"ל • הרב אברהם בן נודיאל חנניה זצ"ל

התמודדות עם חוצפה

מאת: הרה"ג פנחס ברייער שליט"א מחבר ספר 'לגדל' על חינוך ילדים

לפני כעשר שנים, זכיתי ללמוד הלכות כיבוד אב ואם בעיון, ונחרדתי לגלות כי רוב הילדים עוברים באופן קבוע על האיסור של 'לא יסתור את דברי אביו ואמו'.

כלומר, כל פעם שילד אומר הפוך מהוריו, הוא בעצם עובר על לאו דאורייתא.

מאז, הנהגתי בביתי שכל פעם שילד רוצה להגיד הפוך מההורה, הוא צריך להגיד זאת עם הסתייגות.

וכך זה היה נשמע:

אבא: "איזה חם היום בחוץ, 31 מעלות!"

ילד: "לא נכון, 29 מעלות."

אבא: "אצלנו בבית לא אומרים לאבא 'לא נכון', תגיד: 'אולי זה 29 מעלות'."

ילד: "אבל בדקתי, וזה 29 מעלות."

אבא: "יתכן שאתה צודק, אבל בכל מקרה, לאבא ולאמא אומרים: 'אולי'."

ילד (בנימה של חוסר חשק): "טוב, אז אולי זה 29 מעלות."

ובכן, מה היו התוצאות?

בתחילה היה לילדים קשה לקבל זאת, בפרט ש'כל העולם' לא מקפיד על זה. אך אנחנו המשכנו בדרישה הזו בעקביות, עד שברוך ה' הגענו למצב מבורך, שברוב הפעמים הילדים כבר מאומנים לומר: "אולי".

וכך זה נשמע:

אמא: "במתכון הזה צריך 2 כפיות סוכר."

בת (בטון של כבוד): "אבל אמא, קראתי הרגע את המתכון, ואולי כתוב שם 3 כפיות."

אמא: "תודה על התיקון, אבדוק שוב."

כאשר שאלתי את מורי ורבי הגאון רבי מרדכי גולדשטיין שליט"א בעניין, השיב לי שוודאי כך היא ההלכה, שאסור לילד לומר הפוך מהוריו בכל נושא שהוא. אלא שהוסיף, שייתכן שלהגיד 'אולי' זה מדי קשה לילד, והוא יכול גם להגיד: "נדמה לי שזה כך וכך", או: "לכאורה זה כך וכך".

אז כן, אנחנו הולכים לעצור את ירידת הדורות בנושא החוצפות, ומה שנדרוש – זה בעז"ה מה שנקבל!

בהצלחה!

(וקראת לשבת עונג)

החייט שקנה עולמו

באמצעו של יום נעצרו האנשים ברחוב והחלו משוחחים בערנות. "מה קורה?" "צמח החייט חולה." "מזל טוב! מחלה קשה או קלה?" "זה עתה ראיתי את הרופא יוצא בפנים חמורות, ואומר כי אפסה כל תקוה." "ברוך ה'!"

יהודי אוסטראה סלדו באמת ובתמים מצמח החייט, האיש שלא היה בו שום דבר טוב. חייט אומן היה ורגיל אצל שרים ודוכסים, ומתוך כך מתנהג כגוי מבטן ומלידה, ורמס ברגל גסה כל עשין ולאווין שבתורה. לא ארכה השעה ומביתו של החייט בקעו יללותיהם המרות של אשתו וילדיו, ובאותה שעה עמדו כשרי אוסטראה וברכו בשמחה: "ברוך המקום שהרגו."

◆

מנהג עתיק היה באוסטראה: כאשר נפטר אחד מאנשי הקהילה, היה שמש הקהל הולך מבית לבית, מקשקש בקופת הצדקה ומכריז: "צדקה תציל ממוות", ומודיע מי נפטר. אף באותו יום עבר השמש בין הבתים, אלא שהפעם ההכרזה הייתה בקול מלא חדוה וצהלה.

והנה הגיע השמש אל פתחו של אב בית הדין דק"ק אוסטראה, הרב הצדיק רבי פנחס, מי שנודע אחר כך כ"רבי פנחס מקוריץ". "מי מת היום?" בירר הרב. "הרב בוודאי לא הכיר את צמח החייט המתועב," אמר השמש, "שלא הניח עבירה אחת שלא עבר עליה."

לתדהמתו של השמש, נתקדרו פניו של רבי פנחס, והוא התחנן לפניו: "כאשר ישאו את המת לבית הקברות, זכור תזכור להודיעני. רוצה אני להשתתף בהלווייתו המת." הלך השמש ומלמל לעצמו: "מיום שבא הרב לדור בעירנו, טרם השתתף בהלווייתו של רשע מרושע, הוא מבקש ללוותו?! פליאה נשגבה."

כעבור שעה קלה נוספה פליאה על פליאה: המגיד-מישרים דאוסטראה, הצדיק רבי ייב"א, כשישמע את המעשה, אמר: "אמנם איני מבין את טעמו, ברם, אם רבי פנחס בא להלוויה, אף אני בא." השמועה עשתה לה כנפים, וכך הלכו כל בני העיר לחלוק כבוד לאדם אותו תיעבו מעומק ליבם.

הרב הלך בראש המלווים, ולאורך כל הדרך נופף במקלו לכל עבר, כאילו גידש סיעת טרדנים, ולא זז מהקבר עד לאחר סתימת הגולל. כאשר שבו המלווים, שאלו המגיד בהכנעה: "מה טעם חלק רבינו כבוד גדול לנפטר זה יותר מכל המתים שבעיר?" ויען הרב: "שמעו כולכם את דבר המעשה."

◆

השעה קרוב לחצות לילה. בבית הכלה הכל היו מוכנים לחופה. החתן והכלה מדלת העם היו. מעת שבאו בברית השידוכין כבר חלפו כ"ד ירחים תמימים, משום שהמחותנים עניים מרודים, ואין בידיהם פרוטה. כאשר נודע הדבר לרב, הזדעזע בכל אבריו: "הייתכן? חתן וכלה מאורסים כבר שנתיים ואין איש שם על לב?!" החל לסבוב ברחובות בכבודו ובעצמו וגבה דמי הכנסת-כלה, ומיד נחלצו עסקנים למלא את מקומו, עד שאספו די הצורך.

הקהל עמד לצאת אל החופה. ופתאום: רעש, מהומה. הכלה כמעט מתעלפת. החתן קם ממקומו והודיע נחרצות: "איני הולך אל החופה! עובר לאירוסי הבטחתני הרים וגבעות, אבל לא קיימת אפילו כמלוא קמצוץ טבק. ומה עם הטלית? האם קנית לי טלית?"

על אתר נשמטו ידיו של אבי הכלה. "נלך עכשיו לחופה ולא נקלקל את השמחה," החל מגמגם, "אתן לך את שלי..." אך החתן בשלו: "אם אין מביאים לי טלית חדשה כאן ועכשיו – איני הולך אל החופה!" הרב ניסה לדבר על ליבו: "הרי כל החנויות סגורות. מבטיח אני לך כי בבוקר אביא לך טלית במו ידי." אך החתן עקשן כפרד. מיד קם הרב והלך לחפש נדיב לב עבור טלית לחתן.

◆

צעד הרב ברחובות החשוכים, עיניו תרות אחר נר דולק. שעה ארוכה סובב בחוצות, עד שבאחד החלונות ראה אור. זה היה ביתו של צמח החייט, וכל עוונותיו כמו הסתערו על הצדיק המתקרב. ברם, רבי פנחס לא הסתכל על קופות החטאים הגדושות, וניגש אל הדלת. לתדהמתו של צמח לא היה גבול, עת ראה על פתח ביתו את רבה הקדוש של העיר. הרב סיפר לו על גורלה המר של הכלה האומללה: אם לא יקנה עוד הלילה טלית חדשה, עתידה החופה להתבטל. צמח החייט חוטא היה, אבל ליבו – לב רחום. "הייתכן? עלובה כלה זו!" קרא, "מוכן אני להשתתף בהוצאות הטלית." מיד הוציא מטבע של חצי רובל ומסרה לרב.

טרם הרחיק הרב לכת, וצמח רץ אחריו נרעש כולו: "רבי קדוש, אם אתן את דמי כל הטלית, האם יוכל להבטיח לי חלק לעולם הבא?" ורבי פנחס, שיכול היה למנות את כל עבירותיו, יורה תשובתו כחץ: "הן! אם תיתן לי דמי כל הטלית, מבטיח אני לך חלק לעולם הבא!" מיד הטיל החייט לתוך ידו סכום כסף גדול, שהספיק עבור טלית חדשה, כשרה ומהודרת.

סוף דבר, נערכה החופה סמוך לעלות השחר. כך מנע צמח החייט בושה מבת ישראל.

◆

"כל זאת היה אך לפני שבוע," סיפר רבי פנחס, "וכאשר באתי אל הלוויה, ראיתי את צמח מכורך כולו באותה טלית. ריבי רבבות 'קליפות' ומזיקין, שנבראו מעבירותיו, רקדו סביבו וניסו להזיקו, אך לא יכלו לגעת בו, יען כי הטלית שתרם הגנה עליו מכל צד. ובדרך לבית-הקברות רדפה אחר המיטה סיעה של מלאכי חבלה, ונופפתי עליהם במקלי וגירשתי אותם לנוקבא דתהומא רבא, משם כבר לא יוכלו לצאת לעולם ועד."

"כה גדולה זכותו של צמח החייט?" שאל רבי ייב"א. "כה גדולה זכותה של מצות הכנסת כלה," ענה רבי פנחס.

"אפילו עבריין מועד, מלא עבירות מכף רגלו עד ראשו, יכול לקנות את עולמו בשעה אחת במצווה גדולה זו." נענה רבי ייב"א ואמר: "גדולה מצות צדקה בשעתה, שהיא מצילה את האדם מן הפורענות, בזה ובבא."

קניין הלכה לחיות כיהודי

שיעור בהלכה כפי בקשת מורנו הרב שליט"א בישיבה קטנה 'חכמה ודעת'

שעת סיום סדר א' בהיכל הישיבה קטנה 'חכמה ודעת'. הגמרות עדיין פתוחות על השולחנות, אך הספסלים הסמוכים לבמה מתמלאים במהירות. התלמידים מתכנסים לשיעור ההלכה, הנמסר כל שבוע מפי אחד הרבנים, השבוע מפי הרב נחמן גולדבלום שליט"א, במשנה ברורה הלכות שבת, בדיני בישול בסימן שי"ח.

השיעור הוא חלק ממפעל ייחודי שהוקם בישיבה ונקרא בשם "קניין הלכה - לחיות כיהודי".

במסגרתו לומדים התלמידים מדי יום עמוד משנה ברורה, ולצד הלימוד מקבלים דף עבודה ובו שאלות מעשיות העולות מן ההלכות שנלמדו באותו יום.

הבחורים יושבים על הדף, מעיינים, מבררים ופותרים את השאלות, וכך ההלכה אינה נשארת ידיעה בעלמא אלא הופכת לחלק מן החיים עצמם.

בימים אלו התחילו התלמידים בלימוד הלכות שבת, ושיעור ההלכה מלווה את הלימוד ומעמיק בו.

המטרה שהציבה הישיבה שכל בחור המסיים את שנותיו בישיבה הקטנה יצא כשהוא לומד ויודע את רוב המשנה ברורה.

כאשר ייערך מבחן פומבי על החומר הנלמד, ובו יוכלו התלמידים להראות את הידיעה שרכשו לאורך הדרך.

המפעל צמח מתוך הדברים שרבינו ציווה ללמוד הלכות בכל יום, ומורנו הרב שליט"א הביע את תמיהתו כיצד ייתכן שבחורים אינם בקיאים בהלכות שבת ובהלכות פשוטות הנצרכות לכל יהודי, ומכאן הדגיש כי לצד לימוד הגמרא חשוב מאוד ללמוד הלכה ולהתעמק בה. ברוח זו הובאו גם דבריו של רבינו, שאמר כי אפשר לקפל את ספרו כפי שרוצים, העיקר שלא לעבור על הלכה.

מורינו הרב שליט"א אף סיפר לרבני הישיבה על התקופה שבה היה בישיבה בכפר חסידים של רבי אליהו לופיאן שאז דרש מן התלמידים לדעת בעמקות ובבקיאות את כל חלקי המשנה ברורה, עד שידעו אותם על פה.

הסיפור עורר את התלמידים והמחיש עד כמה ידיעת ההלכה היא יסוד בבניין בן התורה.

מידי יום היכל הישיבה גדוש עד אפס מקום. התלמידים יושבים מרוכזים, חלקם רכונים על המשנה ברורה.

פעם בשבוע מתקיים שיעור מיוחד עם אחד מרבני או ישיבה או רבנים, התלמידים יוצאים כשהם מצוידים לא רק בידיעה אלא גם בהבנה כיצד לנהוג בפועל. כך, עמוד אחר עמוד ויום אחר יום, נבנה בישיבה דור של בני תורה שידעו את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון.

אשרי מי שגדול בתורה ועמלו בתורה

שמחות אנ"ש

מזל טוב
להר"ר **נתן** בהרה"ג **ר' אסף חן** שליט"א
חתן הר"ר **חים שבי** הי"ו
להולדת הבן
להר"ר **נתנאל יוסף** הי"ו
להולדת הבת - **אשדוד**

מזל טוב
להר"ר **נתן** בהר"ר **שמעון חג'בי** הי"ו
חתן הר"ר **נתן נחום** הי"ו
להולדת הבן
להר"ר **ברוך כהן** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **נתן** בהר"ר **אליהו גבאי** הי"ו
חתן הרה"ח **מיכאל גול** שליט"א
להולדת הבן
להר"ר **יוסף** בהר"ר **יעקב ביטון** הי"ו - להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **מנדל** בהר"ר **צבי הירש גפנר** הי"ו
להולדת הבן
להר"ר **נתן** בהר"ר **אהרן יגאל שמעונב** הי"ו חתן הר"ר - להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **אריה זוהר דרעי** הי"ו
חתן הר"ר **יוסף סיקורל** הי"ו
להולדת הבת
להר"ר **נריה** בהר"ר **ירון בזל** הי"ו חתן הר"ר **יניב עדניאל** הי"ו - להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **אברהם אהרן** הי"ו
להולדת הבת
להר"ר **שמעון אוחיון** הי"ו
להולדת הבת
להר"ר **הראל ריקה** הי"ו
להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **יהושע גבאי** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **נחמן** נ"ו
לעול תורה ומצות
להר"ר **נתן ניר ביטון** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **נפתלי הערץ** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **יובל בייביץ'** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **יוסף** נ"ו
לעול תורה ומצות
להר"ר **יעקב סלמה** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **עובדיה יוסף** נ"ו לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **נחמן** בהר"ר **אברהם חג'בי** הי"ו
לאירוסי בנו
הבה"ח **נפתלי הערץ** נ"ו
עם בת
הר"ר **נחמן נימני** הי"ו

מזל טוב
להר"ר **נתן דוד** בהרה"ח ר' **משה צנעני** זצ"ל
לשמחת האופרוף לבנו
הבה"ח **נחמן** נ"ו
עם בת
הר"ר **יונתן מוהבר** הי"ו

מזל טוב
להר"ר **אבינועם טולדנו** חתן
הר"ר **גדעון רודה** הי"ו
לשמחת האופרוף לבנו
הבה"ח **נחמן** נ"ו
עם בת
הר"ר **יואב קופל נחמיאס** הי"ו

מזל טוב
לחתן **יונתן** בהר"ר **עמנואל סבג** הי"ו
לנישואיו
עם בת
הר"ר **אבנר גדבי** הי"ו

מוסדות ברסלב נחמת ציון

תלמוד תורה וגני בנים **נחמת ציון** | ישיבה לצעירים **חכמה ודעת** | ישיבה גדולה **חכמה ודעת** | ישיבה לנוער **צמאה נפשי** | ישיבת **מתחברים** בעבודת השם | כולל אברכים **העיר העתיקה** | כולל ברסלב **להוראה ודיינות** | כולל אברכים צעירים **שערי הוראה** | **התאחדות** האברכים | גני בנות וגני שפה **נחמת ציון** | בית ספר **באר מרים** בית יעקב | סמינר **נתיבות** בית יעקב | חברת **מתמידים** לילדים | פעילויות **עזרה וחסד** בקהילה